

Füzesi Magda

A gólyalány

Mari már megint bedagadt szemmel ébredt. Lefekvés előtt megverte az anyja, mert elcsavargott. Csak csordajövés-kor ért haza. A rádióban a mesét sem engedte, hogy hallgassa. Sírva feküdt le, mint rendesen.

Senki sem volt már otthon, amikor reggel felkelt. Elmentek a mezőre kapálni. Nem bírt sokáig otthon lenni. Bezárta az ajtót, a kulcsot a virágcserep alá tette, és kiment az utcára. Elszökött. Tudta, mivel jár ez majd, ha hazamegy: a csípős vessző ott állt a sarokban, és mint a nagyanyja mondta: az anyjának nehéz keze van, jobban jár, ha vesszővel verik meg.

Péntek volt, Lidi néni, a virágos aszszony az erdőben szedte a gyöngyvirágot. Estig odalesz, addig valahogy el kell tölteni az időt. Alsó- és Felsősomos között volt egy csorgó: a kertekből levágott, paticcsal elkerített utacska, hogy ne kelljen nagyot kerülni annak, akinek valamelyik utca végében van dolga. Szeretett a csorgóban mászkálni: eltűnt szem elől, de mégsem ment ki a világból.

Harangoztak délre, haza kellett menni, a kislibákat rábízták. Azt gondolta, nincs otthon senki, pedig az anyja már hazaért. Nem félt tőle: tudta, úgyis megveri. A feleseléről már leszokott, minél többet beszélt, annál hosszabban verte az anyja. Most azonban nem került elő a vessző: bezárta a házba, kulccsal. Mielőtt visszament a mezőre, kiadta a parancsot, hogy

sepregebben, takarítson, mosogasson. Enni nem kapott.

Az öreg házban csak két helyiség volt: a tisztaszoba, amit soha nem használtak, meg a konyha, ahol öten aludtak. A nagyapja, a nagyanyja, az apja, az anyja meg ő. Elgondolkodott: az anyja rázárta az ajtót, mosogatni nem tud, mert ahhoz el kellene menni a szomszédba a kerekcsútra, hogy vizet húzzon, meg kellene rakni a tüzet, hogy mosogatóvizet melegítsen. Hatéves kora óta mosogatott. Undorodott a zsíros mosogatólétől, de nem volt mit tenni: ez volt a moslék, a két nagy disznónak ebbe már csak főtt krumplit moncsolt a nagyapja, meg hulló szilvát szedett, az állatok azon híztak.

Elképzelte, hogy gólyává változik. Kihussan a keskeny kis ablakon, térdül-fordul, vizet hoz, tüzet rak, mosogat, sepreget, takarít. Ki tudott volna bújni a kis ablakon, már többször megtette. De most csak ült a kisszéken. Aztán eszébe jutott, hogy van valahol egy meséskönyve. Az anyja eldugta előle, mert észrevette, mennyire szeret olvasni. Ismerte már az anyja rejtkehelyeit: a könyvét mindig megtalálta. Amikor hallotta a kisajtó csapódását, gyorsan visszadugta a könyvet, ahol volt. Hol is keresse? A díszpárnában? Ott nincs. A hátikosárban a fejtett tengeriben? Ott sincs. A tűzhely üres vízmelegítőjében! Hát persze!

Odaült az ablak elé, megkereste, hol tartott a könyvben. Nem érdekelte, mi történik este, ha hazajön az anyja. De aztán úgy gondolta, mégiscsak kitakarít. Én vagyok a gólyalány, mormolta. Segítek Marinak,

gyorsan megcsinálom, amit kiadtak neki, hogy olvashasson. Vette a seprűt, a lapátot, és ahogy a nagyjától látta, az ajtótól befelé kezdett sepregetni, hogy ki ne seperje a szerencsését...

Tűz, 2018